

Dumnezeu Regele suveran

Ezechel 27:21-28

Versetul de aur

Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Ezechel 37:27

Introducere

Ezechiel a trăit în timpul în care Ierusalimul a căzut în mâinile babilonienilor în 586 BC. (Ezechiel 1:1-2; 33:21). Acea distrugere și exilul însoțitor au fost precedate de alte două deportări. Primul dintre aceștia a venit în 605 BC., când Daniel și prietenii săi au fost duși captivi în Babilon (2 Regi 24:1-2; Daniel 1:1-6). Mutarea lui Ezechiel în Babilon a devenit parte a celei de-a doua deportări, deoarece el a fost printre cei 10.000 de cetățeni de elită luați în 597 BC. (2 Regi 24:12-14). Daniel și alți evrei au fost duși să slujească „în palatul regelui” (Daniel 1:4), în timp ce Ezechiel era „printre prinții de război de la râul Chebar”, unde „mâna Domnului era peste el” (Ezechiel 1:1). , 3).

Cartea lui Ezechiel este prezentată într-o multitudine de cuvinte uimitoare. Una dintre cele mai faimoase este cea a văii oaselor uscate, în Ezec 37:1-14. Este urmată de ilustrația mult mai puțin faimoasă a două bucăți de lemne din Ezec 37:15-28. Ambele metafore vorbesc despre restaurarea Israelului, subliniind în același timp diferite aspecte ale acelei reunificări. Lecția de astăzi explorează semnificația metaforei care implică cele două lemne. La începutul textului nostru, Ezechiel tocmai fusese îndrumat să arate audienței toiagul pe care scrisese „Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel” și un al doilea toiag pe care scrisese „Pentru Iosif lemnul lui Efraim și pentru toată casa lui Israel care sete tovarășii lui” (Ezec 37:16).

Contextul lecției

I. Întoarcerea în țara lor (Ezec 37:21-25)

A. Reîntoarcerea (v 21)

Cuvintele de începutul al acestui studiu exprimă o frază declarativă: Așa vorbește Domnul Dumnezeu. Această frază și variațiile ei se găsesc în VT de sute de ori, iar ce urmează după aceasta este un lucru autoritar: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor (Ezec 37:21b).

Acest verset introduce o serie de realități viitoare specifice care, împreună, prezintă imaginea unei noi vieți viitoare. Precizarea realității că israeliții se vor aduna în propria lor țară a fost prezisă și înainte (Ezec 34:13) și reafirmată din nou (Ezec 39:25-28). Acest mesaj a fost repetat și de alți profeți (Isaia 14:1-2; Osea 11:10-11; Amos 9:15).

Răspândirea și împrăștierea israeliților în Diaspora a continuat până în timpul lui Isus. De aceea, pare puțin probabil ca profeții să se fi aștepte ca fiecare persoană de descendență israelită să se întoarcă în Palestina. După cum arată cărțile lui Ezra, Estera și Daniel, unii evrei au ales să nu se întoarcă în patria lor și au continuat să trăiască între neamuri. Chiar și acolo, departe de țara lor, ei au căutat să-și mențină credința lor cu toate că de multe ori au suferit din această cauză. Chiar și așa, întoarcerea acasă și reconstruirea templului au semnalat tuturor prezența lui Dumnezeu.

B. Reunificarea (v 22)

Națiunea Israel sa împărțit în două națiuni în 931 BC., după moartea Regelui Solomon (1 Regi 11:41-12:24). Această împărțire părea permanentă, Au trecut trei secole și jumătate dar Ezechel se aștepta ca cele 12 seminții ale lui Israel să fie totuși reunite.

Profeția lui Ezechel avea să fie ca o anticipare a venirii lui Mesia, guvernarea căruia ar cuprinde toată lumea.

C. Rededicarea (v 23)

O rededicare înseamnă a renunța la ceea ce aveai în trecut pentru ceva nou. Acest ceva nou a fost renunțarea lor la idoli și la „stricăciunile lor”. Această curățire nu putea să fie făcută de popor. Dumnezeu era acela care va face curățirea care va afecta atât viața lor cât și viața împreună cu Dumnezeu.

D. David va fi împărat (v 24)

Specificarea din versetul 22 „un singur împărat”, nu se referă la reîncarnarea lui David care a fost cu 400 de ani mai înainte ci se referă la un nou conducător care să fie ca David, el va fi păstorul lor. (David a murit în anul 969 BC)

Regele-păstor va fi un model de comportament. Rezultatul va fi o eră a dreptății, în care oamenii credincioși se supun pe deplin legilor și decretelor lui Dumnezeu.

E. Viitoarea lor reședință (v 25)

Acest verset rezumă promisiunile deja făcute în Ezec 11:17; 28:25). Dar adaugă și o idee nouă: pe vecie. Când spune „ei” înseamnă cele 12 triburi ale lui Israel „iar părinții voștri” sunt Avraam, Isac și Iacov. Robul Meu David, reprezintă împărăția veșnică a lui Mesia și fericirea veșnică a tuturor supușilor credincioși ai acestui Împărat (Ezec 34:23,24).

II. Legământul de pace (Ezechel 37:26-28)

A. Locașul Meu cel Sfânt (v 26-27)

În Biblie, un legământ indica un acord pe termen lung, de obicei permanent, între două părți, în care fiecare parte și-a asumat un set de responsabilități. Lev 26 și Deut 28 descriu relația dintre Dumnezeu și Israel ca un legământ. Când israeliții au încălcat termenii legământului, Dumnezeu le-a dat șanse să se pocăiască. Dar când au refuzat, au fost activate pedepsele legământului. Pedepsa supremă a implicat izgonirea lui Israel din propria sa țară (Levitic 18:25, 28). Chiar și așa, aceste versete subliniază dorința lui Dumnezeu de a fi printre oamenii care urmau să se întoarcă din exil și de a-i ajuta în diferite moduri.

B. Recunoaștere mondială (v. 28)

Studiul de astăzi se încheie prin anunțarea că neamurile vor ști că Dumnezeu este Domn. S-ar putea crede că nici lui Dumnezeu, nici israeliților nu le-ar păsa de opiniile celor din afara legământului făgăduinței. Cu toate acestea, VT, în special cartea lui Ezechiel, prezintă mai multe referiri la interesul lui Dumnezeu pentru cei dintre neamuri (Ezec 20:9, 14, 22; 36:20-23).

CONCLUZII

Reconstruirea unei comunități după un dezastru este o muncă dificilă. Pentru a se face progrese, cei afectați trebuie să-și aline durerea, să primească putere pentru o speranță reînnoită și să ia măsuri practice pentru a-și construi o viață nouă. Profeții, preoții și alți conducători iudei ai secolului al VI-lea BC. au făcut tocmai acești pași în timpul și după exilul babilonian (Caldeenii). Dumnezeu a vrut să fie sigur că ei au făcut-o!

Avem nevoie de o reînnoire constantă în acest sens. Înainte de a presupune că „Dumnezeu este de partea noastră”, ar trebui să ne întrebăm: „Suntem noi de partea Lui?” Ultima întrebare va invita la un timp de auto-reflecție și rugăciune. Aceasta, la rândul său, ne pune în situația de a fi echipați „să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-l este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor Amin” (Evrei 13:20-21).

Ce trebuie să memorăm: Binecuvântează-ți urmașii prin propria ta ascultare plină de speranță față de Dumnezeu.